

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۸/۰۱/۱۸

نحیب منلی

که زه کانديد وای

نظامی دوکتورین

پینځم فصل

ملي امنيتي ځواکونه هغه وخت واقعاً «امنيتي ځواک» بلل کېدای شي چې لازم امکانات ولري او يوازې هغه وخت واقعاً «ملي» کېدای شي چې امکانات يې د ملت په استازولۍ د ملي حکومت په واک کې وي. سره له دې چې په تېرو، څه کم، دوه لسيزو کې افغان امنيتي او دفاعي ځواکونو د زرگونو ځوانانو د سر په بيه وکړای شول چې د افغانستان ځمکنۍ بشپړتيا او د ولسواکۍ نظام په ساتلو کې نسبتاً بريالی نقش ولوبوي خو له دې امله چې د دغو ځواکونو تمویل سل په سلو کې په بهرنيو مالي امکاناتو کېږي، له درندو قربانيو سره سره، هم د ملت ډېری وگړي او هم د هېواد سياستوال وېره لري چې د بهرني ملاتړ له ختمېدو سره به دغه ځواکونه له ناکامۍ سره مخ شي.

د نوي نظام د جوړېدو له ورځې تر دې دمه افغان حکومت پر نړۍواله ټولنه تکیه کړې او لا نه دی بريالی شوی چې د هېواد د بهرني او کورني امنيت په اړه خپلواک، د ملي ارادې ممثل، سياست ولري. د هېواد د بهرني او کورني امنيت د تامین له پاره د يوه ريښتيني نظامي دوکتورین نه شتون، که له يوې خوا پر نړۍوالو د بشپړې اتکا زېږنده ده، له بل لوري په کور دننه د هېواد او نظام د ساتنې د مسوليت د منلو له پاره هم ستر خنډ دی.

نظامي دوکتورین د اصولو هغه بنسټيزه مجموعه ده چې د هېواد د ملي امنيت د ساتلو په خاطر ملي دفاعي او امنيتي ځواکونو ته د عمل چوکاټونه ورکوي. نظامي دوکتورین د يو هېواد اقتصادي، سياسي، علمي، ټولنيزو، رواني، تاريخي او تخنيکي اوضاعو ته په کتو د هغه هېواد د وسله والو ځواکونو موخي او وظائف په گوته کوي او دا مشخصوي چې د خپلو موخو د لاسته راوړلو او وظائفو د اجرا له پاره څه ډول، په کومو امکاناتو د جنگ تابيا ونيسي.

د نظامي دوکتورین تر ټولو مهم ټکی دا دی چې يو ملت څنگه په يو گواښونکي نړۍوال چاپېريال کې خپل موجوديت تعريفوي او ځان تثبیتوي. کله چې د افغانستان پر نظامي دوکتورین فکر کوو نو لازمه ده چې لومړی دا خبره مشخصه کړو چې افغانستان له کومو گواښونو سره مخ دی او څنگه کولای شي دغو گواښونو ته مناسب ځواب ووايي.

۱ - گواښونه

۱/۱ - بهرني گواښونه

افغانستان شپږ گاونډيان لري چې د هر يوه له خوا افغانستان ته متوجه گواښونه بېلې بېلې لري. همداراز د سيمې هېوادونه (روسيه، ترکيه، د خليج هېوادونه، هند) په افغانستان کې گټې لري (يا د گټو درلودلو احساس لري) چې د افغانستان پر امنيت او خپلواکۍ باندې په يو نه يو ډول اغيز بندې. د افغانستان او سيمې منځمهالو گټو ته په کتو، چين او د افغانستان شمالي گاونډيان (تاجیکستان، ازبکستان، ترکمنستان) د هېواد د پولو خونديتابه ته د پام وړ گواښ نه پېښوي. له دې هېوادونو سره پر پولو عمده گواښ د قاچاقبرانو او تروريستي ډلو تحركات دي چې غالباً د دوه اړخيزو او څو اړخيزو همکاريو په چوکاټ کې ځوابېدلای شي.

افغانستان او ايران په خپلو منځو کې د ځمکنۍ بشپړتيا په اړه کومه جدي ستونزه نه لري. ايران هم اوس د افغانستان پر سياستونو د مستقيم اغيز درلودلو له پاره هڅې کوي او هم به په راتلونکې کې همدا وړ سياستونه ولوبوي. دا موضوع د افغانستان امنيت ته جدي گواښ بلل کېدای شي خو ځواب يې تر ډېره سياسي او استخباراتي اړخونه لري. د افغانستان اوبه د ايران له پاره د پام وړ شتمني ده. ايران به په راتلونکې کې په هره ممکنه لار په افغانستان کې د اوبو د مهارولو پروژو ته خنډونه جوړ کړي. د گډې پولې دواړو خواوو ته د قاچاق د لارو شتون

د پاڼو شمېره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له رايرلو مخکې په خپرو لولۍ

او د سیمې په وگړو کې له مرکز څخه د فاصلې اخیستلو د تمایلاتو موجودیت کېدای شي چې په محدوده کچه، خو د ریښتیني گواښ په توگه، د دواړو هېوادونو پر گډه پوله د پوځي برخورد له پاره زمینه برابره کړي. افغانستان او پاکستان د ډیورنډ د کرښې پر سر اوږد تاریخي کرکېچ لري. د پاکستان له ایجاد څخه راوروسته، پاکستان همیشه خپل امنیت د افغانستان له بې ثباتۍ سره تړلی بللی دی او په افغانستان کې د سیاسي او نظامي ثبات د منحلولو له پاره یې له هرې ممکنې وسیلې استفاده کړې ده. د پاکستان نظامي استخبارات په افغانستان کې د تقریباً ټولو تخریبي عملیاتو تر شا دي. د کرښې پر سر پاروونکي اقدامات کله کله محدود وسله وال برخوردونه رامنځ ته کوي.

د ایران فعال عسکري ځواک ۵۳۴ زره تنه دی چې څه باندې څوارلس ملیارده ډالره (د کورني ناخالص تولید ۳،۱٪) لگښت لري. د پاکستان فعال عسکري ځواک ۶۵۳ زره تنه دی چې نږدې یوولس ملیارده ډالره (د کورني ناخالص تولید ۳،۵٪) لگښت لري. د دواړو هېوادونو د پوځونو بشري او مالي ځواک او تسلیحاتي وړتیا د افغانستان له پوځي ځواک سره د پرتلې وړ نه ده.

ممکنو متوجه گواښونو او د قواوو تناسب ته په کتو، د وړاندوینې وړ راتلونکې کې، د افغانستان د امنیتي او دفاعي ځواکونو په ماموریتونو کې له هېڅ گاونډي هېواد سره مخامخ نظامي ښکېلتیا د تصور وړ نه ده. افغانستان باید د خپل ځمکو او پولو د خونديتوب له پاره له مخامخ نظامي اقداماتو پرته پر نورو لارو چارو غور وکړي. له گاونډیو پرته یو شمېر نور بهرني هېوادونه د افغانستان پر خاوره د منافعو درلودلو احساس لري. دا هېوادونه هڅه کوي چې د استخباراتي لوبو له لارې د افغانستان پر کورنیو سیاستونو اغیز ولري. هغه گواښ چې له دې درکه افغانستان ته متوجه دی مستقیماً د افغانستان جنګي ځواک نه ښکېلوي خو افغانستان ته په کار دي چې په استخباراتي ډگر کې دا گواښ هم تر پوښښ لاندې ونیسي.

- ۱/۲ - کورني گواښونه

د افغانستان امنیت ته تر ټولو ستر گواښ په کور دننه بلواګانې، اغتشاشونه او بغاوتونه دي. د دې تر څنګ، د افغانستان جغرافیایي موقعیت د آسیا او اروپا د جرمي اقتصاد (د نشه یي توکو قاچاق، د انسانانو قاچاق، د تجارتي مالونو قاچاق) د کاروباریانو له پاره خورا په زړه پورې دی او ستر جنایي باندونه د افغانستان د سراسري امنیت له پاره د پام وړ گواښ بلل کېدای شي. همداراز د بهرنیو استخباراتي کړیو تخریبي فعالیتونه د کورنیو وړانګارو پر مټ ترسره کېږي نو دا هم په کورنیو گواښونو کې شاملولای شو.

- ۱/۳ - گواښمنتیا (Deterrence)

پرته له جګړې د یو هېواد د دفاع تر ټولو غوره لار دا ده چې ممکن تعرض کوونکی هېواد په دې خبره قانع کړي چې که تعرض وکړي نو کرانه به ورته پرېږي. عموماً هېوادونه د دې چارې له پاره داسې پوځي او تسلیحاتي امکاناتو ته مخه کوي چې ډېر ویجاړوونکي وي. اټومي وسلې د گواښمنتیا تر ټوله عامه او منل شوې وسیله ده. هېوادونه د دې له پاره اټومي وسلې نه جوړوي چې عملاً ترې د جنګ په ډگر کې کار واخلي خو ممکن گواښوونکی هېواد په دې پوهېږي چې که تېری وکړي نو دا خطر شته چې اټومي وسله پرې وکارول شي. د دې له پاره چې یو هېواد خپل خلک او خپله خاوره له اټومي ناورین څخه خوندي کړي نو زړه نه ښه کوي چې پر داسې هېواد برید وکړي چې اټومي وسله لري.

د افغانستان په گاونډیو کې چین او پاکستان عملاً په خپلو وسله تونو کې اټومي بمونه لري او ایران د اټومي وسلو د جوړولو تخنیکي وړتیا پیدا کړې ده او که څه هم نړیوالو فشارونو تراوسه دې ته نه دی پری اړینی چې په ښکاره اټومي بم و ازمېښي خو تصور کېدلای شي چې په نسبتاً نږدې راتلونکې کې دا هېواد هم ورته وسلو ته لاسرسی پیدا کړي. د داسې بالقوه دښمن د ډارولو له پاره افغانستان نه پر متعارف نظامي ځواک تکیه کولای شي او نه پر لوړه نظامي تکنالوژي.

د دې له پاره چې د افغانستان گاونډیان پر افغانستان یرغل کولو ته زړه ښه نه کړي نو په کار ده چې دا هېواد هم د گواښمنتیا وسایل پیدا کړي. د گواښمنتیا تر ټولو ساده وسیله له یو ستر بهرني ځواک سره ستراتیژیکه ملتیا ده. افغانستان کولای شي چې د خپلې خاورې د خونديتوب له پاره له یو ستر نړیوال ځواک سره د ګډې دفاع ستراتیژیک تړون ولري. دا ډول تړونونه که له یوې خوا د یرغل کوونکو هېوادونو پر وړاندې ښه دفاعي وسیله کېدای شي، له بل لوري دا ایجابوي چې خپل ستراتیژیک مل ته داسې امتیازات و مني چې هغه له افغانستان سره د خپل برخلیک شریکولو ته وهڅوي. په اوسنیو شرایطو کې امریکا د دې چارې له پاره ښه ستراتیژیک مل کېدلای شي خو د امریکا سیاستونو ته په کتو (په تاریخ کې څو ځله داسې شوي دي چې امریکا خپل ستراتیژیک مل په سختو شېبو کې پر میدان پری اړینی وي) د گواښمنتیا دا وسیله هغومره ډاډمنه نه ده چې تمه یې کېږي.

د افغانستان له پاره د گواښمنتیا تر ټولو غوره وسیله د افغانستان نظامي تاریخ دی: هر کله چې کوم هېواد اراده کړې چې پر افغانستان د زور د اعمال له لارې مسلط شي، د افغانانو ملي مقاومت له ماتې سره مخ کړی دی. که

افغانستان غواړي چې د هر ممکن نظامي يرغل پر وړاندې ځان ډاډمن کړي نو بايد پر خپل نظامي تاريخ تکیه وکړي. د دې کار له پاره لازمه ده چې افغانستان داسې شرايط رامنځ ته کړي چې هر ممکن يرغلگر په دې مطمئن و اوسي چې پر دې هېواد تېری به ورته تر حد ډېر گران پرېوځي. د ملت د ازادې غوښتنې احساسات به د چا سترگو نه ودرېږي خو شايد بلاغواړی (ماجراجو) دښمن داسې وانگېري چې تش لاس ملت دومره هم گواښمن نه دی چې د وچ نظامي ځواک پر وړاندې ودرېږي (روسيې، پاکستان او امريکا دا تجربه وکړه؛ ايران د طالبانو د واکمنۍ پر مهال دا خطر پر ځان و نه مانه). د دې له پاره چې د افغانانو د مقاومت وړتيا له بالقوه گواښ څخه په يوه بالفعل ځواک بدل شي، د افغانستان حکومت کولای شي چې داسې يو احتياطي ځواک ايجاد کړي چې ملت د دايمي تيارسۍ په حالت کې وساتي، په ټول هېواد کې د سپکو وسلو زېرمه تونونه جوړ کړي چې که اړتيا پېښه شي ملت په خپله له ځانه دفاع وکړي او يرغلگر پر خپله بې پروايۍ پښېمانه کړي. د گواښمنتيا دغه ملي، آماده خو نامنجم ځواک کولای شي ډېر په اسانه د افغانستان ځمکنۍ بشپړتيا خوندي کړي.

۲ - د گواښونو ځواب

د افغانستان کورني او بهرني امنيت ته متوجه گواښونه د افغانستان د ضرورت وړ دفاعي امنيتي ځواک د بېلابېلو څانگو وظيفې، ماموریتونه او جوړښت تعينوي. د خلکو د ورځني امنيت ساتل، د حکومتي واک تعميل او د قانون تنفیذ د پوليسو وظيفه ده. او د بلواگانو، اغتشاشونو او بغاوتونو په قوت ځپل د ملي اردو کار دی. د بهرنيو استخباراتي لوبو شنډول د استخباراتي دستگاه د فعاليت ساحه ده.

پورته شمېرل شويو مواردو ته په کتو، د افغانستان د ملي امنيتي ځواکونو اوسنی ترکیب او تشکیل په هېڅ وجه د افغانستان امنيتي ستونزو او ننگونو ته ځواب نه شي ويلای. د مشخص، معقول او واقعبن نظامي دوکتري نه شتون د دې باعث شوی چې د افغانستان حکومت او ورسره بهرنيو ملاتړو په تېرو نېږدې دو لسيزو کې د ستونزو پر وړاندې انفعالي غبرگون ښکاره کړی دی.

د گواښونو او ننگونو ارزونه د افغانستان د نظامي دوکتري بنسټونه په دې توگه راڅرگندوي

- د افغانستان د ځمکنۍ بشپړتيا او بهرني امنيت د تامين له پاره افغان دولت نه شي کولای چې پر نظامي ځواک تکیه وکړي. د بهرنيو گواښونو پر وړاندې د افغانستان يوزیني معقول ځواب د هېواد د گواښمنتيا په وسایلو کې دی. افغانستان بايد، په هر ډول چې وي، داسې شرايط رامنځ ته کړي چې گاونډيان د افغانستان پر خاوره د تعرض له پاره زړه ښه نه کړای شي. د دې چارې يوازينی ممکني لارې له يوې خوا په نړۍواله کچه له سترو ځواکونو سره ستراتيژيکه ملتيا ده او په کورنۍ کچه د ولسي دوامداره، پلان شوي مقاومت د تنظيم په خاطر د دقيقو ميکانيزمونو ايجادول، پالل او معرفي کول دي.
  - بغاوتونه او شورشونه، وسله وال پاڅونونه دوه اړخه لري. يو يې ډله ييز خوزښتونه دي چې فوري او قاطع ځواب يې د ملي اردو له کومانډو ځواکونو سره دی او دوامداره مديريت يې د پوليسو او استخباراتو دنده ده. بل يې د هېواد په وگړو کې د نا امنۍ د احساس پيدا کول دي چې دا ډول شورشونه د پوليسو وسایلو په مرسته مهارېدلای شي.
  - له دې امله د افغانستان ملي اردو پراخه تشکيلاتو ته اړتيا نه لري. د افغانستان له پاره مناسبه ملي اردو د شاوخوا پنځوس زره پرسونل په ترکیب ځواکمن، متحرک او مجهز کومانډو ځواک دی.
  - د لويو جنايتونو او سازمان شويو جرمونو پر وړاندې د ملي پوليسو په چوکاټ کې د لسو زرو تنو شاوخوا يو مجهز، متحرک، روزل شوی ضربتي ځواک د غبرگون تر ټولو غوره وسيله ده.
  - د عاجلو پېښو له پاره د کومانډويي وړتياوو درلودونکو پېنځه زره تنو په ظرفيت د چټک غبرگون قوه کافي برېښي.
  - د جناياتو او جرمونو د کشف، څېړني او تعقيب له پاره د شاوخوا لس زرو تنو مسلکي پوليسانو په ترکیب مجهز جنايي پوليس په کار دي.
  - د استخباراتو او جاسوسي ضد فعاليتونو له پاره د ملي امنيت په چوکاټ کې د يوې مناسبې، خو محدودې، بشري قوې تر څنگ د معلوماتو د راټولولو، تحليل، ارزولو او پر سياستونو د بدلولو يو پياوړي، په عصري ټکنالوژۍ سمبال ټيم ته اړتيا ده.
  - د عامه نظم او هېوادوالو د ورځني امنيت او د قانون د تنفیذ له پاره د ۲۰۰۰۰۰ تنو په ظرفيت د سيمه ييزو، نا وسله والو او يو کم شمېر په سپکو وسلو سمبال پوليسو ځواک ته اړتيا ده.
- د افغانستان د مشخصو امنيتي گواښونو او ننگونو له پاره، د پورته يادو شوو بنسټيزو حقايقو په رڼا کې افغانستان کولای شي چې د يو نسبتاً ښه امنيت له پاره د شاوخوا دوه ميليارډو ډالرو کلني لگښت په بودجوي چوکاټ کې د اړتيا وړ مناسب نظامي ځواک ولري.

د افغانستان کورنی ناخالص تولید په ۲۰۱۸ کال کې ۲۱ ملیارده ډالره و. دوه ملیارده ډالره نظامي بودجه د ناخالص کورني تولید ۹٪ جوړوي. دا رقم که خورا لوړ هم دی خو د زغملو وړ برېښي. په پینځو کلونو کې د نظامي بودجې فشار د افغانستان پر اقتصاد د کورني ناخالص تولید شاوخوا ۵٪ ته راټیټېدای شي او کم له کمه د یوې لسيزې له پاره په همدې حدودو کې ثابت ساتل کېدای شي.

که احياناً نړۍ والې مرستې بندې هم شي، افغانستان کولای شي چې خپلو امنيتي اړتياوو او وړتياوو ته په کتو، خپل نظامي ځواک له ملي سرچینو تمويل کړي او په دې توگه د سياسي خپلواکۍ لومړی شرط، چې د یو پر ځان بسيا امنيتي او دفاعي ځواک درلودل دي، پوره کولای شي.

يو معقول، واقعبين او په ملي منافعو ولاړ نظامي دوکترين درلودل کولای شي چې د افغانستان نظامي ځواکونه په ريښتيني مانا ملي او خپلواک کړي او هېواد په پردي نظامي ملاتړ د بې باوره اتکا له حالته وباسي.

نور بيا